

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

TITEL: SPRONG IN HET HEELAL. III.
ONDERTITEL: Het geheim van Mr. Mitchell.
PERSONEN: Verteller
Jeff Morgan
Jimmy Barnet
Mr. Mitchell
Luchthavendienst (luidspreker)
Stewardess.

(SNEL AANZWELLENDEN DONDER, VAN RAKETMOTOREN.
IETS AF - FADEN EN MUZIEK LATEN OPKOMEN, DIE
EEN STEMMING OPROEPT VAN HARMONIE DER SFEREN.
DEZE GELUIDEN SAMEN LATEN WEGSTERVEN)

VERTELLER: Luisteraars, dit is het derde deel van "Sprong
in het heelal". In de voorgaande delen hoorde
U, hoe Geoffrey Morgan, na een mislukte poging
van zijn vader Sir William Morgan, om een
ruimteraket te doen starten, bezoek ontving
van een zekere Mitchell, die hem de mededeling
deed, dat hij een raket, met bestemming naar
de maan wilde lanceren en hem vroeg, deel uit
te maken van de bemanning van die raket.

JEFF: (ROEPEND) Hé, Jimmy!
JIMMY: (IN DE VERTE, SLAPERIG) Ja...!
JEFF: Kom eens gauw! Ik heb nieuws!

-2-

JIMMY: (VOETSTAPPEN - STEM NOG SLAPERIG) Wat is er?
O, is die vent weg? Nou, het werd tijd. Weet
je wel, hoe laat het al is?

JEFF: Nee, niet op gelet.

JIMMY: Bijna half twee! Dat lijkt nergens op, je zo
uit bed te houden. Nou, ik heb lekker al een
paar uurtjes gepit.

JEFF: Het kan mij niets schelen, hoe laat het is.
Maar word nou eens klaar wakker en zet ogen
op! Weet je wat die Mitchell - als hij ten-
minste, zo heet! - me is komen voorstellen?

Per raket naar de maan te reizen!

JIMMY: Nee!

JEFF: Ja!

JIMMY: Ben je dronken!

JEFF: Helemaal niet. Hij heeft het me inderdaad in alle nuchterheid voorgesteld. Ik heb bedenktijd gevraagd, maar ik geloof, dat ik me niet hoéf te bedenken.

JIMMY: Maar Jeff! Waarom wil je dat doen? Wat héb je eraan?

JEFF: Een heleboel! In de eerste plaats kunnen we er de wetenschap een héél eind mee voorthelpen; we zullen zeker nieuwe, misschien volkomen revolutionaire ontdekkingen doen in de wereldruimte. Eh wie weet, wat we er allemaal zullen aantreffen!

JIMMY: Dat lijkt me net het beroerde!

JEFF: Ja, als je er zo over denkt, is het beter thuis te blijven. Maar als iemand van plan is de reis naar de maan te ondernemen, ben ik het. Waarom, wel waarom reisde Amundsen naar de Zuidpool en waarom beklom Hillary de Mount

-3-

JEFF: Everest? Omdat zij de éérsten wilden zijn!
(vervolg)

Als je dat begrijpt, snap je ook, waarom ik naar de maan wil!

JIMMY: Helemaal snappen doe ik het niet. Naar de maan gaan! Het lijkt wel, of je werkelijk naar de maan wil. Je vraagt gewoon om je dood!

Voorzover ik weet, vind je daar niets dan bergen, kraters en stof; geen lucht, geen water, niets. En de temperatuur overdag moet er zowat om het kookpunt zijn en de nachtelijke kou nóg erger. Al wat je er kunt doen is sterven van de dorst, stikken bij gebrek aan lucht, tot as verbranden of bevroren tot een blok ijs. Geef mij maar liever de Riviéra!

JEFF: Je draaft wel door, Jimmy! Denk eens aan onze superstratosfeervluchten; bij de oversteek van New-York hierheen en terug zitten we telkens gedurende enige tijd op een hoogte van 90 kilometer. Dat is óók practisch buiten de dampkring. En welke nadelige gevolgen ondervind je daarvan?

JIMMY: Een akelige druk op m'n oren bij de daling.

JEFF: Ja, dat is dan ook alles. En hoe komt het, dat we niet stikken of bevroren, dat onze huid niet opgeblazen raakt en ons bloed niet

gaat koken?

JIMMY: Nou ja, dat is omdat we in een drukcabine zitten.

JEFF: Juist. - Hetzelfde, tenminste net zoiets doen we ook op de maan.

JIMMY: O, bedoel je 't zó - En toch, Jeff, ik blijf het je reinste waanzin vinden.

JEFF: Je zou dus niet willen meegaan?

-4-

JIMMY: Meegaan? Hm! Jij schijnt vastberaden te zijn, het te doen. - Welnu, Jeff, tot nog toe ben ik met je door dik en dun gegaan. En je wéét nu, hoe ik over deze onderneming denk. Maar - waar jij heen gaat, ga ik mee!

JEFF: (LICHTELIJK AANGEDAAN) Jimmy, ik had niet anders van je verwacht! En nu luister, die Mitchell heeft me een telefoonnummer gegeven, waar ik hem kan opbellen, om hem mijn besluit mee te delen. Dat zal ik morgenochtend het eerst van alles doen. Maar nu is het ook de hoogste tijd om naar bed te gaan! Goede nacht, Jimmy!

JIMMY: Welterusten, Jeff!

(FADEN)

(KLOP OP DE DEUR)

JEFF: Daar zul je Mitchell hebben. Een man van de klok, dat moet ik zeggen! Doe je even open, Jimmy?

(GELUID VAN DEUR, DIE GEOPEND EN WEER GESLOTEN WORDT)

MITCHELL: Goedenmorgen, heren!

JEFF & JIMMY: Morgen, mijnheer Mitchell.

MITCHELL: Prachtig, mijnheer Morgan; ik had wel gedacht, dat U mijn aanbod zoudt aannemen. U vroeg mij om nog wat détails van de onderneming te mogen horen. Dat kán, al zal ik me voorlopig daarin nog zéér moeten beperken. Kan ik weer onder vier ogen met U spreken?

JEFF: Als U er geen bezwaar tegen heeft, mijnheer Mitchell, zou ik liever zien, dat mijn vriend Jimmy bij ons gesprek tegenwoordig is. Kijkt U eens: hij is mijn intieme vriend en het

-5-

JEFF: spreekt vanzelf, dat ik hem gisteren na Uw (vervolg) vertrok op de hoogte heb gebracht van wat er tussen ons besproken is.

MITCHELL: (AARZELEND) Ja, als dat het geval is. Maar dan één vraag, mijnheer Barnet, Kan ik op Uw absolute discretie rekenen?

JIMMY: Mijnheer Mitchell, ik kan horen, zien en zwijgen!

MITCHELL: Goed dan; daar vertrouw ik op. U zult namelijk wel het een en ander te horen en te zien krijgen. - Ik begrijp, mijnheer Morgan, dat U buitengewoon nieuwsgierig is te vernemen, hoé ik mij voorstel, de maan te bereiken.

JEFF: Uiteraard. Ik weet natuurlijk het een en ander, af van het werk van mijn Vader. Nu, hij is ervan overtuigd, dat men er niet in zal slagen, binnen de eerste vijftig jaren - zeg voor mijn part dertig, naar de maan te reizen.

MITCHELL: Dat begrijp ik - met zijn methode!

JEFF: Hoe bedoelt U dat?

MITCHELL: Zó: met de brandstof, die men thans bezigt, is het hoogstens mogelijk een kleine onbemande raket in een baan van een vijftienhonderd kilometer boven de aarde te laten rondcirkelen.

JEFF: Dat is toch al aardig wat, dunkt me.

MITCHELL: Ja, maar nog een héel eind van de maan, die zowat op 400.000 kilometer van ons vandaan is. En ik ben in staat, in één sprong naar de maan te reizen.

JEFF: Maar hoe doét U dat dan? Ik begrijp er niets van.

-6-

MITCHELL: Dat is nu juist mijn geheim! Na jaren van ontwikkeling en onder opoffering van practisch mijn hele vermogen, dat niet gering was, ben ik erin geslaagd een raketmotor te bouwen, die compact is, licht en tóch véél en véél krachtiger dan alles, wat men tot nog toe kent. Ik heb namelijk een ultra-lichte, maar volkomen efficiënte afscherming weten te vinden voor een atoom-motor.

JEFF: Niet mogelijk! - Kan ik dat ding zien?

MITCHELL: Welzeker; de tekeningen ervan in alle geval; die heb ik bij me.

(GEKRAAK VAN BLAUWDRUKKEN, DIE ONTVOUWD WORDEN)

MITCHELL: Hier ziet U ze. Kijk, dat is de raket. Dáár zit de reactiemotor. Ziet U, hoe klein? Dát is de afscherming - mijn geheim! De rest wijst zich voor U, die met raketten bekend is, vanzelf uit. Het hele verschil met de conventionele raket zit hem alleen maar in de aandrij-

ving. Bekijk de tekeningen maar eens goed.
(KORTE STILTE, WAARIN AF EN TOE HET GELUID VAN
VERSCHUIVENDE BLAUWDRUKKEN)

JEFF: Warempel, dat ziet er wel overtuigend uit.
MITCHELL: Dat doet me plezier, trouwens, dacht U, dat ik
helemaal van de andere kant van de aarde hier-
heen was gekomen, om alleen maar een theorie
met U te bespreken?

JEFF: Van de andere kant van de aarde? Wat bedoelt U daarmee?

MITCHELL: Hm, ik heb even mijn mond voorbij gepraat;
maar het fijne daarvan hoort U gauw genoeg,

JEFF: Zo. Maar iets anders: wie weet verder iets
van deze atoom-motor af behalve wij hier?

-7-

MITCHELL: Niemand, behalve natuurlijk de kleine groep
mensen, die mij hebben geholpen bij het ont-
werp en de bouw - mannen, die ik stuk voor
stuk kan vertrouwen. U begrijpt wel: hoe min-
der mensen ervan op de hoogte zijn, hoe beter,
JEFF: Ja, dát snap ik. Maar wie zal de enorme kosten
dragen, die hiermee gepaard gaan? Ik heb wel
begrepen, dat U niet op een paar dubbeltjes
kijkt, mijnheer Mitchell, maar dát moet toch
in de milliarden lopen.

MITCHELL: Daarover hoeft ü zich geen zorg te maken! Daar
draait uiteindelijk de hele Britse industriële
wereld voor op - en die heeft wel enkele mil-
liarden beschikbaar! De grote industrieën
zullen er happig op zijn, mee te mogen doen.
Publiciteit, mijnheer, publiciteit - en dan
nog een klein beetje bevordering van de we-
tenschap.

JEFF: Maar als het nu eens mis gaat?

MITCHELL: Het zál niet mis gaan; het mág niet mis gaan!

JEFF: Ik help het U hopen - en nu nog iets: waarom
bent U hiermee eigenlijk naar mij gekomen?

MITCHELL: Mijnheer Morgan, de laatste twee jaren heb ik
alsmaar op de uitkijk gelegen om de mensen te
vinden, die zouden kunnen meedoen. Ik heb er
een half dozijn op mijn lijstje staan - en U
staat toevallig bovenaan.

JEFF: Zo, waarom?

MITCHELL: In de eerste plaats omdat U door Uw super-
stratosfeervluchten meer ervaring op dit ge-
bied bezit dan wie ook en verder omdat Uw hele
opvoeding en ervaring U bij uitstek geschikt
maken hiervoor.

-8-

MITCHELL: Ik weet meer van U, dan U denkt; ook hoe U
(vervolg)
Uw vader met raad en daad hebt bijgestaan bij
de bouw van zijn raket!

JEFF: U schijnt héél wat te weten.

MITCHELL: Dat brengt mijn taak nu eenmaal mee.

JEFF: Nu nog een vraag: in hoeverre kan mijn vriend
Jimmy hierbij betrokken worden?

JIMMY: Ja, hoe zit dat?

MITCHELL: U, mijnheer Barnet? Ja, dat is niet zo een-
voudig! Ik weet niet, of U over de eigenschap-
pen beschikt, die van de leden van de beman-
ning geëist worden...

JEFF: O, maar zonder Jimmy zal ik me niet op mijn
gemak voelen.

MITCHELL: Wel, daar zal wel iets op te vinden zijn.
Wij hebben bij het grondpersoneel nog best
plaats voor iemand met zijn ervaring op het
gebied van radio en dergelijke.

JEFF: Fijn!

JIMMY: Dank U wel, mijnheer Mitchell.

MITCHELL; Maar nu, mijne heren, zal ik moeten gaan; ik
heb nog héél wat af te doen, voordat wij naar
onze bestemming vertrekken. Zodra ik hier in
Londen alles geregeld heb bel ik U op, om U
tijd en plaats van vertrek te laten weten.
Dat zal uiterlijk over een paar dagen zijn.
Is dat afgesproken, heren?

Zie volgend blad.

-9-

JEFF): Afgesproken.
JIMMY)

(GELUID VAN BLAUWDRIJVEN, DIE WORDEN OPGEVOU-
WEN)

MITCHELL: Tot ziens dan, heren!

JEFF): Tot ziens, mijnheer Mitchell.
JIMMY)

(GELUID VAN DEUR, DIE OPEN EN DICHT GAAT)

JEFF: Nu krijgen we het druk, Jimmy; eerst een lijst
opmaken van de bagage, die we meenemen dan
een brief aan Vader, om hem ons besluit mede
te delen en dan nog ons baantje opzeggen bij
de Anglo American Stratoflight. Heb je papier
en potlood bij de hand? Goed zo, dan beginnen
we. Eens kijken: ieder drie pyama's, dat zal
wel genoeg zijn, wat denk je verder van.....
(FADEN)
(TELEFOONZOEMER. TELEFOON VAN HAAK)

JIMMY: Hallo!

MITCHELL: (GEDURENDE HET HELE GESPREK GEFILTERD)

Hier Mitchell. Met Mr. Morgan?

JIMMY: Neen, met Barnet; Morgan is even uit.

MITCHELL: O, Wel, dan is hier een boodschap voor u beiden. Wilt U even noteren?

JIMMY: Ja, ik heb papier en potlood bij de hand.

MITCHELL: Goed, welnu, ik verwacht U beiden overmorgen op London Airport voor vlucht nummer 3762. Start om 7 uur 's morgens. Ik heb de passagebiljetten.

JIMMY: Overmorgen, vlucht nummer 3762; start 7 uur, dat heb ik.

MITCHELL: Best, tot overmorgen dan.

JIMMY: Een ogenblikje, alstublieft....

MITCHELL: Ja, wat is er?

-10-

JIMMY: Waar gaan we heen?

MITCHELL: Dat kan ik U nu nog niet zeggen, maar U zult het gauw genoeg merken.

JIMMY: Maar ik wilde alleen weten, of we iets byzonders moeten meenemen. Is het erg warm, waar we heen gaan of erg koud?

MITCHELL: Ik kan U alleen maar zeggen, dat we niet naar de Noordpool gaan.

JIMMY: Gelukkig, we zitten op het moment namelijk erg krap in onze poolkleding.

MITCHELL: Nu, ik tref U beiden overmorgen dus; tot ziens!
(TELEFOONGESPREK DOOR MITCHELL- AFGEBROKEN)

JIMMY: Hé wacht nog even, hallo, hallo! Vooruit dan maar; we zullen ons op het ergste voorbereiden en van alles meenemen.
(TELEFOON OP DE HAAK.)
(DRAAIENDE STRAALMOTOREN OP ENIGE AFSTAND)

LUCHTHAVEN-
DIENST: (LUIDSPREKER) Attentie, attentie! Vlucht nummer 3762 naar Bombay, Singapore en Hongkong startklaar! De passagiers voor dit toestel worden verzocht, zich naar hun plaatsen te begeven. Over.

JIMMY: Hoor je dat, Jeff? Bombay, Singapore en Hongkong, Dus daar gaan we heen?

JEFF: Ik weet het niet, Jimmy. Als die Mitchell niet gauw komt, gaan we nergens heen.

JIMMY: Als hij ons maar niet voor gek hierheen heeft laten komen, Jeff. Ik weet het niet zo zeker, het is zo'n raar heerschap! O, daar komt hij!

JEFF: Niets te vroeg.

MITCHELL: (NADERBIJ KOMEND.) Neem mij niet kwalijk, he-

ren. Hè, hè, is dat haasten! Bijna te laat!
Laten wij maar gauw onze plaatsen opzoeken.

-11-

(GELUID VAN VOETSTAPPEN, EERST OP BETONBAAN,
INTUSSEN WORDT STRAALMOTORENLAWAAI LUIDER -
DAN OP TRAP EN VERVOLGENS IN VLIEGTUIG. LA-
WAAI HIER GEDEMPT)

STEWARDESS: Uw gordels omdoen, alstublieft, dames en he-
ren! Kan ik U helpen, mevrouw?

(GELUID STRAALMOTOREN IETS LUIDER)

JIMMY: Lieve help, wat een start! Dat zou ik zelfs
beter kunnen! Dan hebben wij toch meer respect
voor onze passagiers, Jeff!

(MOTORENGELUID STERFT WEG)

LANDING TE BOMBAY: MOTORENGELUID EERST HEEL
ZWAK; DAN ENKELE TELLEN LUIDER; DAN PLOTSELING
GEHEEL AF)

JIMMY: Daar zijn we dan - Bombay. M'n leven lang,
sinds ik als jongen de verhalen van "Duizend
en één Nacht" las, heb ik hierheen willen ko-
men. Wie had dat nu gedacht?

JEFF: Blijven wij zitten, mijnheer Mitchell?

MITCHELL: Neen, we stappen uit. Het is de bedoeling, dat
we een paar dagen hier blijven.

JEFF: En dan?

MITCHELL: Dan zien we wel weer verder.

(GELUID VAN VERLATEN VAN VLIEGTUIG EN VOETSTAP-
PEN OP BETON)

MITCHELL: En nu nog iets; voortaan geen "mijnheer" meer.
Ik ben voor jullie Mitch en ik zal zelf Jeff
en Jimmy zeggen.

JEFF: Prachtig! Dat is afgesproken.

(FADEN)

MITCHELL: (BUITEN DE DEUR) Hei, Jimmy, Jimmy!

JIMMY: (SLAPERIG) Wa....Wat is er? Wie is dat? O, ben
jij het, Mitch?

-12-

MITCHELL: Ja, opstaan en aankleden!

JIMMY: Wat? Het is nog donker.

MITCHELL: Komt er niet op aan; opstaan.

JIMMY: En waar is Jeff?

MITCHELL: Al onder de douche. Zorg dat je binnen tien
minuten kant en klaar bent voor het ontbijt.
We vertrekken.

JIMMY: Vertrekken? We zijn pas aangekomen!

MITCHELL: (STEM VERWIJDERT ZICH) Doe nu maar, wat ik je
zeg, Jimmy. Al die vragen.....

(RIJDENDE AUTO STOPT)

MITCHELL: We zijn er, mannen. Uitstappen.
JIMMY: Waar zijn we eigenlijk?
MITCHELL: In Poonah, als je dat iets zegt. Op het
pri- v vliegveld van een van mijn vrienden. Stap
maar in dat vliegtuig daar. Binnen een paar
tellen ben ik terug.
(STEM VERWIJDERT ZICH)
JIMMY: Verduiveld aardig, kistje, zeg! Niet al te
ruim, maar gezellig.
JEFF: Ja, helemaal niet gek.
MITCHELL: (NADEREND) Prettig, dat het jullie bevalt.
We zullen er wel een paar uurtjes in moeten
doorbrenge(n).
(MOTOR SLAAT AAN)
JIMMY: En waar gaan we heen?
MITCHELL: Naar Australië.
JIMMY: Australië. Ik dacht dat we passage hadden voor
Hongkong?
MITCHELL: Ja, maar dat was maar een afleidingsmanoeuvre.
Het gaat geen mens aan, welke onze eigenlijke
bestemming is.
JEFF: Ah, zo! Knap werk, Mitch. Ik begin aardigheid

-13-

JEFF: te krijgen in dit karweitje.
vervolg
MITCHELL: Als jij je nu wil bemoeien met de radio, Jim-
my, dan heb je wat te doen onderweg. Neem af
en toe de koers eens op. Een lijstje van de
stations, die we kunnen ontvangen, vind je
achter in het logboek. Kaarten liggen er ook
bij.
JIMMY: Goed, dan kan ik ten minste mijn passageprijs
terug verdienen.
MITCHELL: En nu, mannen, even vastgorden, daar gaan we!
(MOTORLAWAAI NEEMT. TOE, OM VERVOLGENS AF TE
FADEN)
(OP ACHTERGROND.MOTORGELUID)
MITCHELL: We zijn er. Kijken jullie maar eens goed uit,
terwijl ik een paar maal rond cirkel voor de
landing. Hier zullen jullie enige maanden wo-
nen.
JIMMY: Aardig dorpje, niet?
JEFF: Is dat de raket, Mitch?
MITCHELL: Ja, Jeff.
JIMMY: Maar ze is toch eerst half afgebouwd!
MITCHELL: Ja, maar tegen de tijd dat de bemanning klaar
is met de opleiding, is de raket zelf ook
kant en klaar.

te gaan, niet?

MITCHELL: Ha, ha! Maar nu gaan we landen.
(MOTORLAWAAI VERMINDERT, TOTDAT HET BIJNA HE-
LEMAAL STIL VALT. SUIZEN VAN DE LUCHT, DAN
MOTOR WEER EVEN LUIDER EN VERVOLGENS GESTOPT)

MITCHELL: Welkom thuis, heren.
(VOETSTAPPEN DOOR GANG)

JEFF: Keurig van opzet!

MITCHELL: Ja, niet slecht, nietwaar? Maar, wacht, tot-
dat jullie Smithy's laboratorium gezien hebt
en zijn drukkamer - centrifuge - combinatie.

JIMMY: Centrifuge?

MITCHELL: Ja, de centrifuge voor de zwaartekracht-proe-
ven.

JIMMY: O!
(VOETSTAPPEN HOUDEN OP)

MITCHELL: Hier is zijn kamer. Hij zal wel vol verwach-
ting zijn om je te zien, Jeff. Wij hebben het
zo vaak over je gehad,
(KLOP OP DE DEUR - PAUZE - NOG EENS KLOP OP
DE DEUR)

MITCHELL: Gek, hij moet er toch zijn.

JIMMY: Misschien is hij wel een luchtje gaan scheppen.

MITCHELL: Waar zou hij dan heen zijn?

JIMMY: Weet ik het?
(KLOP OP DE DEUR)

MITCHELL: Hij móét hier zijn.

JEFF: Probeer eens of de deur wel dicht is. Misschien
is hij zo ijverig bezig, dat hij het niet ge-
hoord heeft.

-16-

MITCHELL: Mogelijk.
(DEUR WORDT GEOPEND)

MITCHELL: Hé, Smithy (GESCHROKKEN) Smithy!

JEFF: Lieve hemel!

MITCHELL: (ROEPEND) Smithy, Smithy!

JIMMY: Wat is er gebeurd?

MITCHELL: Ik weet het niet hij is dood!
(MUZIEK)
